

РЕШЕНИЕ

№ 3722

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 16.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9906** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 231 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от Г. Л. Б. срещу заповед № 8121К-12076/11.10.2022 г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като началник сектор „Конкурсна дейност“ към отдел „Обществени поръчки и контрол на договорите“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“, МВР.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е немотивирана, неправилна и незаконосъобразна. За да се прекрати правоотношението на процесното основание – чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл., органът по назначението може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие когато служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В тази редакция не биха могли да се включат други хипотези на придобиване на право на пенсия, какъвто е процесния случай – придобиване на пенсия в намален размер по чл. 68а КСО и който не е в подраздела, в който е общата норма на чл. 68 КСО – „Придобиване право на пенсия“. Промяната на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл. – ДВ бр. 57/2016 г. с добавяне на втора хипотеза води до извода, че в първата хипотеза е предвидено уволнение при придобиване право на пенсия по чл. 68 КСО. Ето защо се твърди, че в общата норма на чл.106, ал.1, т. 6 ЗДСл. не би следвало да се включва придобиването на право на пенсия по чл. 69 и сл. КСО. Цитира р. № 3/7.3.2019 г. на Конституционния съд.

Твърди, че в заповедта не са посочени в пълен обем дължимите обезщетения, нито е посочен срок на предизвестие. Връчването ѝ е извършено извън етичните норми – по време на болничния престой на жалбоподателя във ВМА. Ето защо моли да се отмени оспорената заповед.

Ответникът – министърът на вътрешните работи оспорва жалбата. Твърди, че са налице предпоставките на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл. Заповедта е съобразена и с целта на закона – да се съкращават служители с придобито право на пенсия.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок. Заповедта е връчена на 12.10.2022 г., при отказ, а жалбата е подадена на 25.10.2022 г., поради което и следва да се приеме, че е подадена в предвидения в чл. 121, ал. 1 ЗМВР, вр. чл. 145 АПК 14-дневен срок.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени процесуални нарушения. Наведените в жалбата нарушения съдът намира, че не са съществени – непосочването на срок на предизвестие, както и непосочване на дължимите обезщетения не са такива, че да възпрепятстват или затруднят правото на защита на жалбоподателя срещу оспорваното уволнение – посочените въпроси имат значение за уреждане на имуществените отношения във връзка с уволнението, но не и за законността на самото уволнение. Следва да се отбележи и това, е че се установява връчване на жалбоподателя на предизвестieto, посочено в жалбата, заедно със заповедта за уволнение, видно от което работодателят е направил изявление, че няма да спазва срока на предизвестие /така предизвестieto от 11.10.2022 г./.

Съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 146 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административния акт включва проверка за компетентност на органа, спазване на административно-производствените правила и изискванията за форма на акта, съответствие с приложимия материален закон и с целта на закона.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване и придобития ранг на държавна служба, както и дължимите обезщетения. В процесния случай, видно от оспорената заповед, съдът намира, че са спазени изискванията на чл. 108, ал. 1 ЗДСл.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- министърът на вътрешните работи, който е и орган по назначаването съгласно чл. 158 ЗМВР.

Заповедта е в писмена форма и съдържа необходимите реквизити –правното основание за прекратяване на служебното правоотношение; придобитият ранг на държавна служба.

С оспорената заповед е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл. Видно от мотивите ѝ е посочено, че правотношението се прекратява считано от датата на връчването ѝ, като е налице възникнало служебно правоотношение след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Правоотношението следва да се прекрати, считано от датата на връчване на заповедта. Установява се, че служебното правоотношение с жалбоподателя е възникнало видно от заповед № 8121К-4809/22.5.2017 г.

Видно от справката за наличие на упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на ТП С. град, към 10.2022 г. жалбоподателят е имал статус „изключен пенсионер“. В този смисъл е и заявлението на жалбоподателя до министъра на

вътрешните работи от 31.5.2022 г. В него се цитира друго заявление - заявление за спиране на пенсия № 9030-21-3/30.5.2022 г., с което е прекратил получаването на пенсията, на основание чл. 69, ал. 1 КСО и на основание чл. 95, ал. 1, т. 1 КСО до придобиване право на пенсиониране по общия ред за осигурителен стаж и възраст. В този смисъл е и становището на ответника от 15.6.2022г.

Тези факти се потвърждават видно от писмото на ТП на НОИ С.-град и приложеното към него заявление от 31.5.2022 г., по което е постановено разпореждане от 3.6.2022 г. на основание чл. 95, ал. 1, т. 1 КСО за спиране на личната пенсия считано от 31.5.2022 г. С разпореждане от 3.11.2022 г. на основание чл. 97 КСО е възобновено получаването на пенсията.

Видно от заповед № 8121К-12273/20.10.2022 г. на заеманата от жалбоподателя длъжност след уволнението е определено да се изпълняват служебните задължения по вътрешно съвместителство от трето лице до назначаването на служител, но за не повече от 6 м.

Предвид така установеното, съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Органът по назначаването може да прекрати едностранно служебното правоотношение съгласно чл. 106, т. 6 (нова - ДВ, бр. 46 от 2010 г., в сила от 18.06.2010 г., доп. - ДВ, бр. 98 от 2015 г., в сила от 01.01.2016 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 57 от 2016 г.) когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от Кодекса за социално осигуряване.

Посочената норма дава правната възможност на органа по назначаването /в случая – ответникът/ едностранно да прекрати суженото правоотношение при посочените по-горе предпоставки, което и е сторил с оспорената в това производство заповед. Тази норма, в цитираната ѝ редакция, следва да намери приложение в процесния случай доколкото е действала към датата на уволнението; тя е действала и към датата на възникване на правоотношението.

Предпоставките са служителят /в случая – жалбоподателят/ да е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което не се спори, а и се установява от доказателствата. В този смисъл – разпореждане № [ЕГН]/18.1.2016 г., видно от което е отпусната на жалбоподателя пенсия за осигурителен стаж и възраст, „пожизнено“, на основание чл. 69, ал. 1 КСО, вр. § 49 ПЗР на ЗИДКСО/2015 г. Цитираната норма на чл. 69, а. 1 КСО е в Раздел I – „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“. Следователно, жалбоподателят е придобил право на посочената пенсия, но в качеството си на лице по цитираната норма, както и при предвидените в нея условия.

Съгласно цитирания § 49 ЗИДКСО, ОБН. - ДВ, БР. 61 ОТ 2015 Г., В СИЛА ОТ 01.01.2016 Г., ИЗМ. И ДОП. - ДВ, БР. 99 ОТ 2017 Г., В СИЛА ОТ 01.01.2018 Г., ИЗМ. - ДВ, БР. 102 ОТ 2018 Г., В СИЛА ОТ 01.01.2019 Г.), който § 49 е в сила от 15.08.2015 г. Лицата по чл. 69, които имат необходимия осигурителен стаж за придобиване право на пенсия, могат да се пенсионираат, без да се изисква освобождаване от служба, съответно уволнение или прекратяване на правоотношението.

Безспорно се установява, че служебното правоотношение, прекратено с оспорената в това производство заповед, е възникнало след като е придобито правото на пенсия, при посочените по-горе условия /така заповедта от 22.5.2017 г. на министъра на вътрешните работи/.

Действително, жалбоподателят, видно от установеното, непосредствено преди

прекратяване на правоотношението, е подал заявление за спиране на пенсия № 9030-21-3/30.5.2022 г., с което е прекратил получаването на пенсията. Но, това обстоятелство е ирелевантно относно извода дали са налице предпоставките по чл. 106, т. 6 ЗДСл. Посочената норма предвижда служебното правоотношение да е възникнало след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия, което по категоричен и безспорен начин се установява.

Ето защо следва да се направи извод, че заповедта за уволнение е издадена в съответствие със соченото в нея основание - чл. 106, т. 6 ЗДСл., чиито две предпоставки са придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и възникване на служебно правоотношение след това.

Съдът намира, че цитираното от жалбоподателя решение на КС - № 3/7.3.2019 г., постановено по к.д. № 16/2018 г., няма отношение към процесния спор. Както е отбелязано в самото решение, предмет на разглеждане е противоконституционността на следните разпоредби: чл. 7, ал. 2, т. 8, чл. 84а, ал. 1, т. 1 и чл. 103, ал. 1, т. 4 ЗДСл в редакцията им след промените, осъществени с § 14, т. 1, 2 и т. 3, буква "а" ПЗР ЗДБРБ 2019, и разпоредбата на § 15 ПЗР ЗДБРБ 2019, като е прието, че те противоречат на Конституцията, като накърняват нейни основни принципи и ценности. Цитираните в жалбата извадки от посоченото решение имат отношение към чл. 7, ал. 2 т. 8 ЗДСл. и въведеното в него ново основание за „несъвместимост“, по отношение на една част от работниците/служителите. Направените разсъждения не биха могли да се отнесат автоматично към чл. 106, т. 6 ЗДСл., вкл. и да се направи извод дали е противоконституционна посочената норма, от настоящия състав.

По разноските. С оглед изхода на делото и при условията на чл. 143, ал. 1 от АПК, такива се дължат на ответника - следва да бъдат присъдени такива за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Л. Б., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 8121К-12076/11.10.2022 г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като началник сектор „Конкурсна дейност“ към отдел „Обществени поръчки и контрол на договорите“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“, МВР.

ОСЪЖДА Г. Л. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на вътрешните работи 100 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ: